

1 Kaj pomeni pravni termin „vročanje pisanj“ v praksi? Zakaj so potrebna posebna pravila o „vročanju pisanj“?

Vročanje (pisanj) je pravni termin, ki se uporablja, kadar je treba v pravni obliki obvestiti naslovnika o pisnih izjavah ali odločbah in tako obvestilo tudi zabeležiti. Obveščanje se lahko opredeli kot omogočanje, da se naslovnik seznanji z nekaterimi informacijami.

Pisanje se vroča z namenom zagotoviti zakonit in pošten sodni postopek. Namen vročitve je zagotoviti, da se naslovnik dejansko seznanji s sodnim postopkom ali da ima vsaj neovirano možnost seznaniti se s sodnim postopkom. Zato je pri vročitvi pisanj namen vedno opozoriti na vsebino. Vendar pa je naslovnikova odgovornost, da se z vsebino tudi dejansko seznanji.

Stranka, ki pisanja vroča, mora imeti možnost preveriti, kdaj in kako je bilo pisanje dostavljeno naslovniku. To zahteva pravna varnost.

2 Katera pisanja je treba uradno vročiti?

V zakonodaji ni določeno, katera pisanja je treba uradno vročiti.

Pisanja, ki jih je treba samodejno vročiti, so tista, za katera je tako določeno v zakonu ali sodni odločbi (člen 166(2) nemškega zakonika o civilnem postopku (*Zivilprozessordnung – ZPO*)).

Vročitev na pobudo strank se opravi, kadar je tako določeno v zakonu, kot je to v primeru odvzema prostosti, začasne prepovedi približevanja ali odločbe o rubežu s prenosom zarubljene terjatve (člen 191 nemškega zakonika o civilnem postopku).

Uradna vročitev je potrebna, kadar je tako primerno in smiselno ali potrebno z vidika pravne varnosti – na primer, ker se pravice ustanovijo ali roki začnejo teči le, ko je oseba o tem obveščena. To na primer pomeni, da je treba tožbe ali sodbe in sodne odločbe, ki jih je mogoče neposredno izpodbijati, vročiti v skladu z zakonom.

3 Kdo je pristojen za vročitev pisanj?

Razlikovati je treba med samodejno vročitvijo in vročitvijo na pobudo strank.

Samodejno vročitev vedno opravi sodno tajništvo sodišča, pri katerem teče postopek (člen 168(1) nemškega zakonika o civilnem postopku). Sodno tajništvo lahko po lastni presoji izbere način vročanja,

izbira pa lahko med naslednjimi možnostmi:

pisanje lahko na primer vroči odvetniku s potrdilom o prejemu (člen 174 nemškega zakonika o civilnem postopku);

pisanje lahko vroči naslovniku ali njegovemu pravnemu zastopniku neposredno tako, da ga fizično dostavi v uradne prostore sodišča (člen 173 nemškega zakonika o civilnem postopku);

vročitev pisanja lahko zaupa izvajalcu poštnih storitev. V Nemčiji izraz „izvajalec poštnih storitev“ pomeni družbe, ki imajo dovoljenje Zvezne agencije za omrežja (*Bundesnetzagentur*) za zagotavljanje poštnih storitev. Pri tem lahko izbere poseben podnačin vročanja: vročitev s priporočeno pošto s povratnico (člen 175 nemškega zakonika o civilnem postopku);

vročitev lahko zaupa sodnemu uslužbencu.

V nekaterih zakonsko določenih primerih mora vročitev urediti sodnik, na primer pri vročanju v tujino (člena 183 in 184 nemškega zakonika o civilnem postopku) ali vročanju z objavo (člena 186 in 187 nemškega zakonika o civilnem postopku).

Vročitev na pobudo strank mora vedno opraviti sodni izvršitelj, ki mu nalogo zaupa neposredno stranka ali mu je zaupana s posredovanjem sodnega tajništva sodišča, pri katerem teče postopek (člen 192(3) nemškega zakonika o civilnem postopku).

Sodni izvršitelj pa sme vročitev pisanja zaupati izvajalcu poštnih storitev (člen 194 nemškega zakonika o civilnem postopku).

4 Poizvedbe o naslovu

4.1 Ali v skladu z Uredbo (ES) št. 1393/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o vročanju sodnih in izvansodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah zaproseni organ v tej državi članici poskuša na lastno pobudo ugotoviti naslov naslovnika pisanj, ki jih je treba vročiti, če naslovnik ne prebiva več na naslovu, ki je znan organu prosilcu?

Če naslovnik ne prebiva na naslovu, navedenem na zaprosilu za vročitev, bo nemški zaproseni organ po navadi poskušal ugotoviti trenutni naslov naslovnika. To ne velja zgolj v primerih, ko se naslovnik preseli, ampak tudi če je naslov na zaprosilu za vročitev napačen ali nepopoln. Vendar pa zaproseni organ te storitve opravlja prostovoljno in mu jih ni treba opravljati.

4.2 Ali imajo tuji pravosodni organi in/ali stranke v sodnih postopkih v tej državi članici dostop do registrov ali storitev, ki omogočajo ugotovitev trenutnega naslova osebe? Če da, do katerih registrov ali storitev in po katerem postopku? Ali je treba plačati takso in če da, koliko?

Člen 44 nemškega zveznega zakona o registraciji prebivalstva (*Bundesmeldegesetz – BMG*) določa, da imajo tuji javni organi in tuje fizične osebe pravico pridobiti nekatere informacije o določeni osebi od nemških organov za registracijo, brez obveznosti obrazložitve take prošnje. Tak dokument se imenuje skrajšani izpisek iz registra (*einfache Melderegisterauskunft*).

Skrajšani izpisek iz registra vsebuje:

- priimek,
- imena, pri čemer se navede ime, ki se običajno uporablja,
- doktorski naziv,
- trenutni naslov in
- če je oseba že pokojna, navedbo o tem.

Prošnjo je treba nasloviti na pristojni registracijski organ. Praviloma bo to upravni urad za državljane (*Bürgeramt*) v občini, mestu ali kraju, kjer se domneva, da oseba prebiva. Vse več občin ponuja možnost pridobitve teh informacij elektronsko prek interneta.

Za izpisek iz registra je treba plačati takso. Višina takse je odvisna od zvezne dežele.

Izpisek iz registra se lahko izda le, če je mogoče iskano osebo natančno opredeliti na podlagi podatkov, ki jih predloži organ prosilec, kar pomeni, da ni mogoče poslati naključnega seznama morebitnih zadetkov. Poleg tega mora oseba ali organ, ki zaprosi za informacije, navesti, da podatkov ne bo uporabil za oglaševanje ali trgovanje z naslovi.

Izpisek iz registra se ne sme izdati, če je bila v zvezi z navedeno osebo v register vpisana prepoved razkritja v skladu s členom 51 ali pogojno obvestilo o nerazkritju v skladu s členom 52 zveznega zakona o registraciji prebivalstva ter če kršitve zaščiteneh interesov ni mogoče izključiti.

V okviru dejavnosti, ki v celoti ali delno spadajo na področje uporabe prava EU, se lahko temeljni podatki, ki presegajo tako področje uporabe, na podlagi člena 35 zveznega zakona o registraciji prebivalstva pošljejo javnim organom v drugih državah članicah Evropske unije, javnim organom v drugih državah pogodbenicah Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, institucijam in organom Evropske unije ali institucijam in organom Evropske skupnosti za atomsko energijo, kolikor je to potrebno za opravljanje nalog organa prosilca.

4.3 Kako organi v tej državi članici obravnavajo zaprosila, poslana na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 1206/2001 z dne 28. maja 2001 o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah, ki so namenjena ugotovitvi trenutnega naslova osebe?

V Nemčiji postopek ugotavljanja naslova po navadi ni naloga sodišča.

Ker lahko skrajšani izpisek iz registra pridobijo tudi tuji javni organi in tuje fizične osebe same, ni treba vložiti zaprosila v skladu z Uredbo (ES) št. 1206/2001.

5 Kako se pisanja običajno vročijo v praksi? Ali obstajajo alternativni načini vročanja, ki se lahko uporabijo (razen nadomestne vročitve iz točke 7)?

Najobičajnejši način vročanja v praksi je samodejna vročitev. Po navadi jo opravi izvajalec poštne storitve. Uslužbenec sodišča izda zaprosilo za vročitev in fizično preda pisanje v zaprti ovojnici, s priloženim v naprej natisnjenim obrazcem potrdila o vročitvi (člen 176 nemškega zakonika o civilnem postopku).

Pisanje nato vroči poštni uslužbenec. Priporočljivo je, da se pisanje vroči neposredno naslovniku, kar pomeni, da mu je treba pisanje vročiti osebno. Takšna fizična vročitev se lahko opravi kjer koli in ni vezana na določeno lokacijo (člen 177 nemškega zakonika o civilnem postopku).

Naslovnik, kot je naveden zgoraj, je oseba, ki ji je pisanje namenjeno, njegov pravni zastopnik (člen 170 nemškega zakonika o civilnem postopku) ali oseba, ki jo je naslovnik pooblastil za sprejem pisanja (člen 171 nemškega zakonika o civilnem postopku).

Ob vročitvi mora poštni uslužbenec izpolniti vnaprej natisnjen obrazec potrdila o vročitvi in ga nemudoma poslati v sodno tajništvo sodišča kot dokaz o vročitvi.

Če stranko zastopa odvetnik, se pisanja po navadi vročajo odvetniku s potrdilom o prejemu (člena 171 in 174 nemškega zakonika o civilnem postopku). Ob prejemu pisanja odvetnik podpiše potrdilo o prejemu in ga pošlje nazaj sodišču.

Če obe stranki zastopata odvetnika, lahko en odvetnik pisanje vroči drugemu (člen 195 nemškega zakonika o civilnem postopku). Enako velja tudi za pisanja, ki se vročajo samodejno, pod pogojem, da ne gre za odločbo sodišča, o kateri bi morali biti obe stranki obveščeni hkrati. Pisanje mora vsebovati navedbo, da ga en odvetnik vroča drugemu. Tudi v takem primeru velja, da kot dokaz o vročitvi šteje podpisano in z datumom opremljeno potrdilo o prejemu.

6 Ali je v civilnih postopkih dovoljeno elektronsko vročanje pisanj (tj. vročanje sodnih ali izvensodnih pisanj s sredstvi elektronske telekomunikacije, kot so elektronska pošta, varna spletna aplikacija, telefaks, SMS itd.)? Če da, za katere vrste postopkov je predviden tak način vročanja? Ali obstajajo omejitve v zvezi z razpoložljivostjo/dostopnostjo takega načina vročanja pisanj glede na to, kdo je naslovnik (pravni strokovnjak, pravna oseba, družba ali drug poslovni subjekt itd.)?

Pravna pisanja, ki se nanašajo na kateri koli civilni postopek, se lahko vročijo elektronsko. Za prenos mora biti pisanje opremljeno z ustreznim elektronskim podpisom in zaščiteno pred nepooblaščenim dostopom tretjih oseb. Prenos se lahko opravi tudi prek sistema varnega elektronskega naslova De-Mail v smislu člena 1 zakona o storitvah De-Mail. Elektronski dokumenti se vročajo prek varnega kanala (De-Mail, posebni elektronski poštni predali) in morajo biti zaščiteni pred nepooblaščenim dostopom tretjih oseb. Vsak odvetnik, notar, sodni izvršitelj in davčni svetovalec ter vsaka druga oseba, ki mora biti zaradi svojega dela posebej skrbna, pa tudi vsak organ ali institucija javnega prava, mora zagotoviti varen način prenosa pisanj, ki se vročajo elektronsko. Drugim strankam v postopku se lahko pisanje vroči elektronsko le, če so se z elektronskim vročanjem pisanj izrecno strinjale.

Odvetnikom, notarjem, izvršiteljem, ki jih imenuje sodišče, in davčnim svetovalcem ter drugim osebam, ki morajo zaradi svojega poklica biti nadpovprečno zanesljive, pa tudi organom in institucijam javnega prava se lahko pisanja vročajo tudi po telefaksu.

Kot dokaz o vročitvi zadostuje potrdilo o prejemu, ki ga podpiše in z datumom opremi naslovnik. Potrdilo o prejemu se lahko sodišču vrne na vnaprej natisnjenem obrazcu v papirni obliki, po telefaksu ali kot elektronski dokument.

Vročanje s pošiljanjem SMS sporočil ni dovoljeno.

7 Nadomestna vročitev

7.1 Ali pravo te države članice dopušča druge načine vročanja, če pisanj ni mogoče vročiti naslovniku (npr. obvestilo na domači naslov, urad sodnega izvršitelja, po pošti ali na oglasni deski)?

Če pisanja ni mogoče vročiti neposredno naslovniku, se lahko uporabi postopek, imenovan „nadomestna vročitev“.

Nadomestna vročitev „nadomestnemu prejemniku“

Prva možnost je nadomestna vročitev na naslovu prebivališča, poslovnih prostorov ali ustanove (člen 178 nemškega zakonika o civilnem postopku). V skladu s tem postopkom se lahko nadomestna vročitev opravi, če oseba, ki ji je treba vročiti pisanje, ni prisotna na naslovu svojega prebivališča, v poslovnih prostorih ali ustanovi, kjer prebiva.

Nadomestna vročitev se opravi tako, da se pisanje fizično izroči eni od naslednjih oseb:

na naslovu prebivališča naslovnika: odraslemu članu družine, osebi, ki je pri družini zaposlena, ali drugi odrasli osebi, ki na takem naslovu stalno prebiva; v poslovnih prostorih naslovnika: osebi, ki je tam zaposlena;

v ustanovah: vodji ustanove ali ustrezno pooblaščenemu zastopniku.

Nadomestna vročitev zgoraj navedenim osebam pa ni dovoljena, če je zadevna oseba vpletena v pravni spor kot nasprotna stranka osebe, ki ji je treba vročiti pisanje.

Nadomestna vročitev s puščanjem pisanja v hišnem predalčniku

Če nadomestne vročitve na naslovu prebivališča ali v poslovnih prostorih ni mogoče izvesti, se lahko namesto tega opravi tako, da se pisanje pusti v hišnem predalčniku (člen 180 nemškega zakonika o civilnem postopku). V takem primeru je treba pisanje pustiti v hišnem predalčniku, ki pripada prebivališču ali poslovnim prostorom.

Nadomestna vročitev z oddajo pisanja

Če nadomestne vročitve ni mogoče opraviti na naslovu prebivališča naslovnika ali tako, da se pisanje pusti v hišnem predalčniku, se lahko opravi z oddajo pisanja pri sodišču (člen 181 nemškega zakonika o civilnem postopku).

Pisanje je mogoče oddati pri sodnem tajništvu okrajnega sodišča (*Amtsgericht*), ki je pristojno za kraj vročitve, ali, če je bila vročitev zaupana izvajalcu poštne storitve, na kraju, ki ga glede na kraj vročitve ali lokacijo okrajnega sodišča določi izvajalec poštne storitve.

Naslovniku je treba predložiti pisno obvestilo o taki oddaji pisanja na način, ki je običajen za dostavo navadnih pošilk. Če to ni mogoče, je treba pisno obvestilo pritrčiti na vrata prebivališča, poslovnih prostorov ali ustanove.

Oddano pisanje mora biti tri mesece na voljo za prevzem. Če v tem roku ni prevzeto, se vrne pošiljatelju.

7.2 Kdaj se pri uporabi drugih načinov šteje, da so pisanja vročena?

V primeru nadomestne vročitve na naslovu prebivališča, v poslovnih prostorih ali ustanovi (člen 178 nemškega zakonika o civilnem postopku) se vročitev opravi s fizično izročitvijo pisanja nadomestni osebi.

V primeru nadomestne vročitve s puščanjem pisanja v hišnem predalčniku (člen 180 nemškega zakonika o civilnem postopku) se šteje, da je pisanje vročeno, ko se pusti v hišnem predalčniku.

V primeru nadomestne vročitve z oddajo pisanja (člen 181 nemškega zakonika o civilnem postopku) se šteje, da je bilo pisanje vročeno, ko je predloženo pisno obvestilo.

7.3 Če je drug način vročanja oddaja pisanja na določeno mesto (npr. na pošto), kako je naslovnik obveščen o taki oddaji?

Ne zadostuje samo, da se pisanje odda, ampak je treba na naslov osebe, ki ji je treba pisanje vročiti, predložiti tudi pisno obvestilo na predpisanem obrazcu in na način, na katerega se običajno dostavljajo navadne pošiljke. Če to ni mogoče, je treba obvestilo pritrčiti na vrata prebivališča, poslovnih prostorov ali ustanove.

7.4 Kakšne so posledice, če naslovnik zavrne sprejem pisanj? Ali se šteje, da je vročitev pisanj opravljena, če je bil sprejem zavrnjen nezakonito?

Če je naslovnik doma, vendar zavrne sprejem pisanja, je treba razlikovati med naslednjimi okoliščinami:

če je zavrnitev upravičena, je treba postopek vročitve ponovno začeti. Primer upravičene zavrnitve je napačen naslov ali nenatančno identificiran naslovnik; če zavrnitev ni upravičena, je treba pisanje pustiti na naslovu prebivališča ali v poslovnih prostorih. Če naslovnik nima prebivališča ali poslovnih prostorov, se pisanje vrne pošiljatelju. Če je vročitev zavrnjena brez obrazložitve, se šteje, da je bilo pisanje kljub temu vročeno (člen 179 nemškega zakonika o civilnem postopku).

8 Vročanje pisanj iz tujine z uporabo poštinih storitev (člen 14 uredbe o vročanju)

8.1 Če izvajalec poštinih storitev vroči pisanje, poslano iz tujine, naslovniku v tej državi članici v primeru, ko je potrebna vročilnica (člen 14 uredbe o vročanju), ali mora pisanje vročiti naslovniku osebno ali sme v skladu z nacionalnimi pravili o dostavljanju poštinih pošiljk pisanje vročiti drugi osebi na istem naslovu?

V skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije, tj. sodbo z dne 2. marca 2017 v zadevi C-354/15, Henderson, se vročitev na podlagi člena 14 uredbe o vročanju opravi tudi z vročitvijo kateri koli tretji osebi, če se to opravi na domu naslovnika. To velja le na odrasle osebe, ki so na domu zadevnega prejemnika v času vročitve, ne glede na to, ali so družinski člani, ki živijo na istem naslovu, ali osebe, zaposlene pri zadevni stranki. Točka 4.1 člena 18-003 dopolnilnih določb konvencije Svetovne poštne zveze glede pisemskih pošiljk določa, da lahko potrdilo o prejemu podpiše tudi druga oseba, ki je v skladu z nacionalnimi predpisi pooblaščen za prevzem pošiljke. (Podjetje Deutsche Post AG kot izvajalec mednarodnih poštinih storitev tako osebo imenuje „nadomestni prejemnik“ (*Ersatzempfänger*), opredeljujejo pa jo splošni pogoji poslovanja glede nacionalnih pisemskih pošiljk (*Allgemeine Geschäftsbedingungen Brief National*)). Poleg tega so nadomestni prejemniki lahko osebe, opredeljene v členu 178 nemškega zakonika o civilnem postopku, ki so navedene tudi v točki 7.1 zgoraj.

8.2 Kako se v skladu s pravili o dostavljanju poštinih pošiljk v tej državi članici vročijo pisanja iz tujine na podlagi člena 14 Uredbe št. 1393/2007, če pošiljke zaradi odsotnosti ni mogoče vročiti na naslovu za dostavo niti naslovniku niti kateri koli drugi osebi, pooblaščen za prevzem poštinih pošiljk (če je to v skladu z nacionalnimi pravili o dostavljanju poštinih pošiljk mogoče – glej zgoraj)?

V skladu s točko 5.3 člena 19-104 dopolnilnih določb konvencije Svetovne poštne zveze glede pisemskih pošiljk mora izvajalec poštinih storitev hraniti pošiljko pripravljeno na prevzem, če vročitev pisanja ni bila uspešna. Deutsche Post AG dostavlja priporočene pošiljke samo naslovniku osebno ali drugi osebi, ki jo je naslovnik pisno pooblastil za sprejem pisanja. Sodišče Evropske unije v svoji sodbi z dne 2. marca 2017 v zadevi C-354/15, Henderson, navaja, da se lahko vročitev na podlagi člena 14 uredbe o vročanju šteje za opravljeno le, če potrdilo o prejemu ali enakovreden dokument izpolni naslovnik ali nadomestni prejemnik. Če poslano pisanje ni prevzeto, se šteje, da vročitev ni bila opravljena.

8.3 Ali obstaja določen rok za dvig pošiljk na pošti, preden se pošljejo nazaj kot nedostavljene? Če da, kako je naslovnik obveščen, da ga na pošti čaka pošiljka?

V skladu s točko 5.3 člena 19-104 dopolnilnih določb konvencije Svetovne poštne zveze je rok hrambe pošiljke določen v ustreznih nacionalnih predpisih. Vendar pa tak rok ne bi smel biti daljši od enega meseca. V zelo omejenih izjemnih primerih je rok lahko tudi do dva meseca. Deutsche Post AG hrani pošiljke en teden od dne, ko je bil naslovnik o pošiljki obveščen. Dostavljavec v hišnem predalčniku naslovnika pusti obvestilo s podatki o tem, v kateri poslovalnici je mogoče prevzeti pisanje in v kolikšnem roku.

9 Ali obstaja pisno dokazilo o vročitvi pisanja?

Da. Kot dokaz o vročitvi pisanja je treba izpolniti potrdilo o vročitvi na v ta namen pripravljenem obrazcu in ga takoj vrniti sodnemu tajništvu sodišča (člen 182 nemškega zakonika o civilnem postopku). Obrazec vsebuje vse podatke, ki se zahtevajo kot dokaz o vročitvi, zlasti:

ime osebe, ki ji je pisanje treba vročiti,

ime osebe, ki ji je bilo pisanje fizično vročeno,

kraj, datum in (po naročilu sodišča) čas vročitve,

priimek, imena in podpis dostavljavca ter po potrebi podatke o pooblaščenih družbi ali zaprosenem organu.

Pri vročitvi na pobudo stranke se potrdilo o vročitvi pošlje stranki, v imenu katere je bilo pisanje vročeno (člen 193(3) nemškega zakonika o civilnem postopku).

Če gre za nadomestno vročitev, veljajo posebne zahteve: v takih primerih je treba na potrdilo o vročitvi vedno navesti tudi razlog za nadomestno vročitev. Če se nadomestna vročitev opravi z oddajo pisanja, je treba v potrdilu navesti, kako je bila taka oddaja pisno sporočena. Če je vročitev pisanja brez obrazložitve zavrnjena, je treba v potrdilu o vročitvi navesti, kdo je zavrnil sprejem in ali je bilo pisanje oddano na kraju vročitve ali pa je bilo vrnjeno pošiljatelju.

V nekaterih primerih se dokazilo o vročitvi ne zahteva:

če se pisanje vroča s fizično dostavo v uradne prostore sodišča, se kot dokazilo o vročitvi šteje zabeležka na pisanju in v spisu, v kateri se navede, da je bilo vročeno in datum vročitve (drugi stavek člena 173 nemškega zakonika o civilnem postopku);

če se pisanje vroča odvetniku, kot dokaz zadostuje potrdilo o prejemu, ki ga izda odvetnik (člen 174(1) in (4) nemškega zakonika o civilnem postopku); v primeru vročitve s priporočeno pošto s povratnico se povratnica šteje kot zadosten dokaz (drugi stavek člena 175 nemškega zakonika o civilnem postopku); enako velja, kadar se pisanje vroča v tujini po postopku „priporočeno s povratnico“ (točka 1 drugega stavka odstavka 2 in prvi stavek odstavka 5 člena 183 nemškega zakonika o civilnem postopku);

če se pisanje vroča v tujini s pomočjo organov druge države ali konzularnega predstavništva Zvezne republike Nemčije (*konsularische Vertretung des Bundes*) ali Zveznega urada za tujino (*Auswärtiges Amt*), se potrdilo zaprosenega organa šteje kot dokazilo o vročitvi (drugi stavek odstavka 2 in drugi stavek odstavka 5 člena 183 nemškega zakonika o civilnem postopku).

10 Kaj se zgodi, če gre kaj narobe in naslovnik ne prejme pisanja ali vročitev ni opravljena v skladu s predpisi (npr. pisanje se vroči tretji osebi)? Ali je lahko vročitev pisanja kljub temu veljavna (je na primer mogoče odpraviti kršitve predpisov) ali je treba pisanje ponovno vročiti?

Praviloma je vročitev neveljavna, če ni opravljena v skladu z zakonskimi zahtevami in s tem krši temeljne določbe.

Zakon dopušča izjeme od tega načela, pri čemer se upošteva namen vročitve, torej dokazati, da je naslovnik prejel pisanje in kdaj.

Če ni mogoče dokazati, da je bilo pisanje ustrezno vročeno, ali če je bilo pisanje prejeto v nasprotju z zavezujočimi določbami o vročanju pisanj, se šteje, da je bilo pisanje vročeno, ko ga je prejela oseba, na katero je pisanje bilo ali bi lahko bilo pravno naslovljeno (člen 189 nemškega zakonika o civilnem postopku). V takem primeru je napaka pri vročitvi odpravljena. Sodišče ne more po prosti presoji odpraviti kršitve določb o vročitvi. Tudi kadar z vročitvijo začne teči določen rok, na primer rok, ki ga ni mogoče podaljšati, je napako vseeno mogoče odpraviti, če veljajo zgoraj navedeni pogoji.

Če naslovnik ne prejme pisanja, ki ga je treba vročiti, so posledice naslednje:

če vročitev krši temeljne določbe, odprava napake ni mogoča. To pomeni, da je vročitev neveljavna in postopek vročitve se mora ponoviti od začetka;

če je bila vročitev opravljena v skladu z zakonskimi določbami, se šteje, da je bilo obvestilo dano v skladu z določbami o nadomestni vročitvi. Če pa stranka kljub temu brez svoje krivde ne izve za vročitev pisanja, je mogoča vrnitev v prejšnje stanje (člen 230 in naslednji nemškega zakonika o civilnem postopku).

11 Ali moram za vročitev pisanja plačati in če da, koliko?

Razlikovati je treba med samodejno vročitvijo in vročitvijo na pobudo strank.

V nekaterih postopkih, pri katerih je taksa odvisna od vrednosti spornega predmeta, sodna taksa vključuje prvih deset primerov vročitve pisanj. Ob vsakem naslednjem vročanju in kadar se pisanje vroča v okviru drugega postopka, velja enotna taksa 3,50 evra za vsak primer vročitve pisanj s potrdilom o vročitvi, s priporočeno pošto s povratnico ali po sodnem uslužbencu. Vročitev na pobudo stranke opravi sodni izvršitelj. Za vročitev s predajo pisanja izvajalcu poštne storitve sodni izvršitelj zaračuna takso 3,00 evra. Poleg tega je treba kriti tudi stroške izdelave potrebnih kopij in poštnine. Če je bila vročitev pisanja zaupana sodnemu izvršitelju in je pisanje treba potrditi, velja posebna taksa, ki znaša toliko kot enotna taksa za dokumente. Ta znaša 0,50 evra na stran za prvih petdeset strani in 0,15 evra za vsako naslednjo stran.

Če sodni izvršitelj pisanje vroča osebno, znaša taksa 10,00 evrov. V takem primeru je treba sodnemu izvršitelju povrniti tudi potne stroške, ki znašajo med 3,25 evra in 16,25 evra, odvisno od oddaljenosti do naslovnika.

Zadnja posodobitev: 23/11/2021

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.